

Zprávy z České



Příloha

Tomáš Vincour a Masarykův pohár v České!

Asi pro nikoho nezůstalo tajemstvím, že brněnská Kometa letos po dlouhých 51 letech zvítězila v naší nejvyšší hokejové soutěži a získala tak putovní Masarykův pohár. Pro mnohé z nás ale bylo velkým překvapením, že tento pohár slavně doputoval i do naší obce! Tomáš Vincour, útočník



a odchovanec Komety, se totiž v České po návratu ze světa usadil i se svojí rozrůstající se rodinou. A je milé, v jak krátké době přijal naši obec za svou, důkazem je i oslava, kterou pro nás s pomocí pár nadšenců (v čele s Milanem Pavelkou) uspořádal.

Obec pro tuto akci poskytla prostor sokolovny a přispěla na nákup komeťáckých předmětů do tomboly, nejcennější výhru – vlastní podepsanou hokejku – ale dodal Tomáš sám. Moderování se chopil Ondřej Tomek, sportovní redaktor České televize, za což mu děkujeme. Česká se při této příležitosti zároveň slavnostně stala součástí Království Komety, které spojuje fanouškovské obce po celé jižní Moravě.

Tomáš přivezl vítězný pohár, u kterého se s četnými zájemci vyfotil, poskytl pivo a nápoje k občerstvení, spolu s diváky si zasoutěžil, trpělivě rozdával podpisy a také odpovídal na zvědavé dotazy fanoušků, mezi které jsme se zařadili i my s naším občasníkem.



Tomáši, přijměte především naše gratulace k získání Masarykova poháru. Shodou okolností je zrovna dnes Den matek, tak jsme se nakonec rozhodli vést rozhovor trochu v jeho duchu: jak je to s maminkami v hokejovém světě? Jsou to spíš tátové, co jsou hokejem nadšení a tlačí do

něj své synky (zatímco mámy ho spíš přetrpí), nebo to bývá i naopak? Jak to bylo u Vás?

U nás – to asi není žádným tajemstvím – vlastně celá rodina hrávala hokej a točila se kolem něho, takže mě nikdo nikam tlačit nemusel, vyrůstal jsem v tom. S bratrancem Liborem (Zábranský, dnes majitel a kouč Komety) jsme odmalíčka lítali s hokejkama za míčkem, byla to pro nás ta nejlepší zábava a bylo to naprosto přirozené.

Když jsem se Vás před chvílí vyptávala, co ženy jako fanynky, zda rozumí hokeji, popichoval jste ženskou část publika (za pochopitelného pískotu), že ženy hodnotí na hokejistech především vzhled a rozumí hokeji asi tak, že rozeberou, jak který hokejista vypadá. Na otázku, zda už na sobě pozorujete profesionální deformace a máte třeba někdy chuť vykázat svou manželku na trestnou lavici, jste

zareagoval, že to rozhodně ne, že by to ani nešlo, protože by tam musela sedět pořád. Taky jsme se dozvěděli, že život s profesionálními hokejisty není nijak zvlášť těžký, protože jsou to rozhodně ti nejlepší partneři, kteří své ženy bezmezně milují. I přes všechno to škádlení a nadsázku jsem si ale všimla, jak pěkně o rodině a manželce mluvíte, a že možná ve Vašem případě na tom odvázném sebehodnocení coby nejlepšího partnera i něco bude. Nakonec jste přiznal, že je to vlastně především manželka, která Vám dělá zázemí a prožívá všechno s Vámi v první linii. Takže to s těmi ženami asi nebude až tak hrozné, že? Co Vy a rodinný život?

Pro mě je rodina opravdu moc důležitá, jak širší, tak samozřejmě především manželka. Takže mimo hokej se snažím být co nejvíc doma, s ní a s dcerkou Anitkou, ke které brzy přibude další, Beatka. Rodinný život si chci vychutnat, proto se snažím hokej domů vůbec netahat. Nechci, abychom museli řešit nějaké „hokejové problémy“, nebo abych dokonce domů přenášel vztek, když mě třeba na ledě něco naštvě – před tím se snažím rodinu uchránit. Když při-



jedu z tréninku, chodíme obvykle ven, máme taky dva psy, takže často na procházky, je tu krásné okolí... to byl i jeden z hlavních důvodů, proč jsme se nakonec rozhodli žít zrovna tady.

Vidíte, a jak Vás napadla právě Česká, poradil Vám někdo?

Měli jsme těch možností více, na tuto nás upozornil kamarád, který bydlí v Ivanovicích. Jeli jsme se sem s manželkou podívat a hned se nám tu zalíbilo, je tady krásná krajina, člověk





si má kam zajít, pro děti jsou tu pěkná hřiště. Takže jsme se rozhodli pro Českou a dodnes toho nelitujeme.

Přesto, nenarazil jste na něco, co vám tu třeba schází, nebo naopak vadí?

Tak jediná věc, která mi tu opravdu vadí, je Kovolit. Ty jejich těžké kamiony nám jezdí každé ráno přímo pod okny a dělají strašný randál, toto jsme opravdu nečekali. Já jsem si myslel, že se stěhujeme do poklidné zóny rodinných domků, a ty kamiony tady opravdu kolikrát jezdí jak hovada, při-

tom je tu hodně malých dětí... Tak to je to jediné, co mi tady vadí.

Z toho, jak vyprávíte, je vidět, že máte k dětem pěkný vztah, uvažoval jste už někdy, jestli ty svoje jednou povedete ke sportu, nebo dokonce přímo k hokeji?

Rozhodně vím, že nechci svoje děti do ničeho nutit. Pokud budou mít samy chuť, chci je maximálně podporovat, když budou chtít poradit, rád poradím, ale ať si rozhodnou samy, co je baví, co budou chtít dělat.

A bavilo by Vás někdy trénovat hokejový potěr?

Já mám děti opravdu rád, takže si to docela dobře dovedu představit, myslím, že by mě to bavilo.

Sám hrajete hokej od malička, věnujete mu obrovské množství času a energie, neměl jste toho někdy už dost? Přece jen na té špičkové úrovni to musí být velice náročné, fyzicky i psychicky, přicházejí i chvíle, kdy byste s tím chtěl praštit?

Beru to tak, že hokej je má práce, která mě živí, ale zároveň našťestí i můj koníček. Samozřejmě přijdou krizovky, zranění, kdy toho máte plné zuby, ale nikdy jsem neuvažoval, že bych skončil, to v žádném případě.

Takže když třeba jdete ve volném čase kolem rybníka, kde kluci hrají hokej, máte pořád chuť se k nim přidat?

Vždyť já jsem na rybníku vyrůstal! Chodil jsem sice do sportovní školy v Brně na Úvoze, kde jsme měli tréninky před vyučováním i v rámci tělocviku, ale stejně, sotva jsme ze školy přijeli domů, odhodil jsem aktovku a upaloval hrát s klukama na rybník. Hokejem jsem žil 24 hodin denně už jako kluk. Takže zahrát si jen tak pro radost někde na rybníku, to je mi pořád hodně blízké, klidně bych se přidal.



Když jsme u toho, co je pro takového „kluka z rybníka“, který by se chtěl stát hokejistou, nejdůležitější? Co byste mu poradil? A má vůbec šanci, pokud ho k tomu rodiče nevedou od útlého dětství?

Pokud má ten kluk opravdu silnou touhu, pak šanci má, zažil jsem pár takových talentů, které s hokejem začaly až později. Ale vždycky je tam potřebná ta dravost, jak se k tomu ten kluk postaví. Samozřejmě i podpora rodičů je důležitá, i talent, ale bez silné touhy prosadit se to nejde. Vezměte si, že když někde hrajete, na to jedno místo čeká třeba tři tisíce dalších šikovných zájemců, a ti se na vás tlačí, takže musíte mít tu dravost se tam dostat a udržet se, bez toho to nejde.

Když jsme si připravovali tento rozhovor, obrátila jsem se i na manžela, na co by se Vás zeptal, a on na mě rovnou od pasu vypálil, že třeba „jak jste oslavoval poslední titul Komety?“ Samozřejmě si ze mě vystřelil,



to došlo i mně, že ho Kometa slavila dávno „před Vaším letopočtem“, ale když David Klimša navrhl otázku, jak jste prožíval Nagano, to už jsem musela počítat – a vyšlo mi, že byste si už něco pamatovat mohl, že?

Ano, tehdy mi bylo 8 let, každý den olympiády jsem dychtivě sledoval, všechny zápasy jsem měl nahrané na kazetě a pořád dokola si je pouštěl, prožíval jsem to silně.

Napadlo Vás tehdy, že si jednou zahrajete po boku takových slavných jmen, jako je třeba Jarda Jágr?

Tak samozřejmě vás to napadá, to je asi sen každého kluka, co miluje nějaký sport. Na hřišti jsme už tehdy měli každý nějakého svého slavného oblíbence, za kterého jsme jakože hráli.

A jaké to je, když se pak s nimi opravdu setkáte v jedné kabině, není

to nakonec zklamání, není to v těch snech hezčí? Vy jste se tuším setkal s Jardou Jágre v Dallasu, že?

Ano, a byl to pro mě nádherný zážitek, neskutečný pocit. Pro mě to zklamání rozhodně nebylo, fakt je to tak krásné, jak jsem o tom roky snil.

A jaký byl Jarda jako parťák, sedli jste si?

Jarda je jiná kategorie, je to žijící legenda a je neuvěřitelné, co dokázal. Vlastně je už o generaci starší, takových kluků, jako jsem byl já, potkal za svou kariéru mraky, takže ani nevím, jak moc mě zaregistroval – to pro mě to byl nesmazatelný zážitek. Jako parťák je fajn, je teda náladový a když nemá náladu, tak dovede být i nepříjemný, ale když ji má, je s ním zase hrozná sranda.



Během své kariéry jste už pobýval v různých částech světa, hráli jste v NHL i KHL, bylo někde problémem sžít se s prostředím? Panuje v klubech v opačných částech světa hodně rozdílná atmosféra?

Amerika je Amerika, tam je to zázemí perfektní, všechno výborně zorganizované... S manželkou jsme se shodli, že tam asi byly ty podmínky k životu nejlepší, je tam i nesrovnatelně víc možností, kam si zajít nebo zajet, spousta výstavních měst. V Rusku těch možností tolik nebylo, i když Novosibirsk je také krásné město, třetí největší po Moskvě a Petrohradu. Ale je tam strašná zima!

Jinak já nemám problém sžít se a zvyknout si kdekoli. Je teda fakt, že Rusové jsou specifictí – když člověk ukáže, že se jich bojí, tak toho využívají, když se ale nelekne, tak ho respektují. Já si na Novosibirsk stěžovat nemůžu.

Opravdu jako pohodář i působíte, jak je to ale při hokeji, je těžké se udržet v dobrém psychickém rozpoložení? A do jaké míry vlastně rozhoduje o úspěchu hokejisty dobrá psychika?



Můj odhad je, že 80, možná i 90 procent dělá nejen v hokeji, ale asi ve většině sportů „hlava“. Člověk musí mít nějakou kondici, ale nakonec stejně rozhodne psychika. Když už je zápas, nebo i trénink, dáváte do hry maximum, to už není čas něco řešit, ale důležité je, aby člověk uměl vypnout, uvolnit se, odreagovat se, žil v pohodě. Samozřejmě vás to hodně vtahuje, třeba po zápase se dá jen hodně těžko usnout, člověk je nabuzený, přehrává si ty situace stále znova v hlavě... proto někteří kluci chodí spát před zápasem, protože pak je to těžké.

Já se snažím rychle odstříhnout, jak už jsem říkal, nechci ani tahat hokej domů a řešit ho. A ono to docela dobře jde, protože pak uvidíte dcerku, jak si žije v tom svém dětském světě a nějaký hokej k ní vůbec nedoléhá, a já si ten její svět chci taky užít a ne-

propásnout ho, hraju si s ním, člověk pak rychle přepne a to je potřeba...

A jaká je role trenéra při vaší psychické přípravě, má velký vliv, nebo je to spíš na každém z vás, jak se s tím vypořádáte?

Tak letos jsem to měl tak, že trenér byl můj bratranec, jsme rodina, dobře se známe, on ví, jaký jsem já, a já zase, jaký on, takže se umíme domluvit. Navíc Libor ví, co jako hráči prožíváme, sám taky hrával, takže se do nás dokáže vžít. Někteří kluci potřebují víc „buzerovat“, mně stačí, když



mi něco v klidu řekne, a já to udělám, na každého platí něco jiného. Já jsem spíš pohodář, domluvim se v klidu.

Na začátku dnešní oslavy všem fanouškům udělala radost zpráva, že v Kometě zůstáváte i na další sezónu. Budeme se těšit, že se tady možná zase za rok s Vámi i s pohárem setkáme, každopádně přejeme hodně úspěchů a hlavně ať se vám v České a mezi námi stále líbí!

Děkujeme za celou povedenou akci i příjemný rozhovor!

*za obec se ptala Daniela Hrušková
foto z akce poskytl p. Belan*